

РЕЙ БРЕДЪРИ НОЩЕН ВЛАК ЗА ВАВИЛОН

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

Джеймс Крузо беше във вагон-ресторанта на чикагския влак, който се люшкеше като пиян. Кондукторът мина покрай него, погледна към бара, намигна му и със залитане продължи нататък. Крузо се заслуша.

Ревове, крясъци и викове.

„Като обезумели овце — помисли си той, — радостни, че ги стрижат, или като делтапланеристи, които са се хвърлили от скала без делтапланер.“

Крузо премигна.

Защото на бара се бяха събрали неколцина изпаднали в сляпо вцепенение мъже, радостни, че ги обират, доволни, че им измъкват паричките.

С една дума — комарджии.

„Аматори“ — помисли си Крузо и се изправи, мина със залитане по пътеката и спря зад гърбовете на мъжете. Големи мъже, а се държаха като гимназисти.

— Хей, гледайте! Ето я дамата! Тя е тук. Бързо! Къде е?

— Тука! — разнесе се силен вик.

— Божичко — изрева онзи, който разбъркваше картите. — И ризата от гърба си загубих! Пак! Ето я дамата, няма я дамата! Къде е?

„Ще ги остави да спечелят два пъти — помисли си Крузо. — И после ще щракне капана.“

— Там! — изкрещяха всички.

— Добър удар! — извика невидимият комарджия. — Обрахте ме до шушка!

Крузо просто трябваше да погледне, ужасно копнееше да види този ловък водевилен факир.

Повдигна се на пръсти и поразбута няколко гърчещи се рамене, без да знае какво да очаква.

Но там не седеше човек с рунтави вежди или засукани мустаци. От ушите и ноздрите му не стърчаха черни косми. Черепът не прозираше през кожата му. Носеше обикновен гълъбовосив костюм с тъмносива, нормално завързана вратовръзка. Ноктите му бяха чисти, но без маникюр. Поразително! Обикновен гражданин с ведрия вид на човек, който губи на крибедж.

„О, да — помисли си Крузо, докато комарджията бавно бъркаше картите си. — Тази предпазливост разкрива дявола под ангелската

маска.“

— Внимавайте, господа! — Мъжът нареди картите. — Не залагайте прекалено много!

А те приеха предизвикателството и започнаха да залагат тлъсти суми.

— Хей! Никакви залози над петдесет цента! Бъдете разумни, господа!

Картите заподскачаха в ръцете му, без изобщо да ги гледа.

— Къде ми е левият палец? А десният? Да не би да имам три палеца?

Всички се засмяха. Голям шегаджия!

— Объркайте ме, момчета. Зашеметихте ме. Пак ли трябва да загубя?

— Да! — извикаха те.

— По дяволите — рече той. — По дяволите! Къде е дама купа? Започваме отначало!

— Не! Средната! Обърни я!

Той я обърна.

— Леле, божке! — ахна някой.

— Не мога да гледам. — Комарджията беше затворил очи. — Колко загубих този път?

— Нищо — промълви някой.

— Нищо ли? — Мъжът слисано отвори очи.

Всички зяпаха картата. Беше черна.

— Божичко — каза комарджията. — Помислих си, че пак съм загубил!

Той плъзна пръсти надясно и обърна друга черна карта, после наляво. Дамата!

— По дяволите! — възкликна мъжът. — Какво прави тя тук? Господи, момчета, задръжте си мангизите!

— Не! Не! — Поклащане на глави. — Ти спечели. Какво да се прави. Беше просто...

— Добре. Щом настоявате! Внимавайте!

Крузо затвори очи. „Това е краят — помисли си той. — Оттук нататък ще губят, ще залагат и пак ще губят. Това си е жива болест.“

— Съжалявам, господа. Опитайте пак. Готово!

Крузо усети, че свива юмруци. Пак бе на дванайсет години, със залепени мустаци и заобиколен от съучениците си, седеше пред трите карти. „Гледайте как изчезва дама купа!“ И хлапетата викат и се смеят, а ръцете му летят и той им взема бонбоните и сладките, а после им ги връща — нали са приятели.

— Едно, две, три! Къде ли се скри?

Усети, че устните му шепнат старите думи, но гласът принадлежеше на този вълшебник, майстор на опразнените портфейли, който броеше печалбата си в нощния влак.

— Пак ли загубихте? Господи, момчета, откажете се преди жените ви да ви удушат! Добре, асо пика, поп спатия, дама купа. Повече няма да я видите!

— Не! Ето тук е!

Крузо се обърна и си замърмори:

— Недей да слушаш! Седни! Пий! Забрави за дванайсетия си рожден ден, остави съучениците си. Бързо!

Той направи крачка назад, когато...

— Губите за трети път, приятели. Трябва да си вдигам чуковете и...

— Не, недей да си тръгваш! Трябва да си върнем проклетите пари! Продължавай!

И Крузо като ударен от гръм се завъртя и се върна при обезумялата тълпа.

— Дамата винаги беше отляво — каза той.

Всички погледи се насочиха към него.

— Беше си там през цялото време — по-високо повтори Крузо.

— А вие кой сте, господине? — Комарджията събра картите, без да поглежда към него.

— Ученикът на магьосника.

— Господи, ученикът на магьосника! — Мъжът размеси колодата.

Другите отстъпиха назад.

— Зная как се прави този номер — въздъхна Крузо.

— Поздравления.

— Няма да се намесвам, просто исках тези господата...

Откъм господата се разнесе приглушен ропот.

— ... да знаят, че на тази игра не може да спечели никой.

Все така без да го гледа, комарджията подхвърли колодата на бара.

— Добре, умнико, давай! Залагайте, господа. Този приятел заема моето място.

Крузо потръпна от студ. Картите го очакваха.

— Хайде, приятел. Почвай!

— Не мога да правя номера много добре, просто зная как става.

— Ха! — Мъжът обиколи с поглед присъстващите. — Чухте ли го, приятели? Знаел как става, но не можел да го направи. Така ли?

Крузо преглътна.

— Да. Но...

— Но? Сакатият може ли да победи спортиста? Куцията може ли да надбяга спринтьора? Господа, искате ли да смените конете тук... — Той хвърли поглед към прозореца. Покрай влака проблесваха светлини. — ... по средата на пътя до Синсинати?

Господата се зъбеха и мърмореха.

— Давай! Покажи ни как ще обереш бедните.

Крузо рязко отдръпна ръце от картите, сякаш пареха.

— Предпочиташ да не мамиш тези идиоти в мое присъствие, така ли? — попита комарджията.

Хитро копеле! Чули как ги наричат, идиотите изреваха.

— Не виждате ли какво се опитва да направи? — попита Крузо.

— Да, да, виждаме — забъбриха те. — Колкото губим, толкова и печелим. Що не се върнеш там, откъдето си дошъл?

Крузо погледна навън. Във фучащия покрай влака мрак бързо прелитаха градове.

— Нима пред всички тези мъже — възмутено попита комарджията — ме обвиняваш, че изнасилвам дъщерите им и закачам жените им?

— Не — надвика врявата Крузо. — Само ги лъжеш на карти! — прошепна той.

Бомбардировки, трусове, яростни изригвания. Комарджията се наведе напред.

— Я ни покажи, господинчо, къде са белязани по какъвто и да е начин тези карти?

— Не са белязани — отвърна Крузо. — Това е илюзионизъм.

Господи! Все едно че беше извикал „Проституция!“.

Мъжете разярено изцъклиха очи.

— Не са белязани — продължи той. — Но ръцете ти не са свързани с китките и лактите и накрая всичко това не е свързано с...

— С какво, господинчо?

— Със сърцето ти — мрачно каза Крузо.

Комарджията се усмихна презрително.

— Това, господинчо, не ти е романтично пътешествие до Ниагарския водопад.

— Да! — извикаха всички.

Срещу Крузо се издигна огромна стена от лица.

— Много съм уморен — каза той.

После усети, че се завърта и залита обратно, като пиян от олюляването на влака, наляво — надясно, наляво — надясно. Кондукторът го видя да се приближава и посипа дъжд от конфети от продупчените билети.

— Господине — повика го Крузо.

Кондукторът гледаше към плъзгащата се покрай прозореца нощ.

— Господине — повтори Крузо, — вижте какво става там.

Мъжът неохотно насочи поглед към тълпата на бара. Всички викаха, докато картоиграчът разгаряше надеждите им, само за да ги срине отново в праха.

— Като че ли добре си прекарват — отвърна кондукторът.

— Не, господине! Тях ги мамят, скубят, обират...

— Почакайте — прекъсна го кондукторът. — Смущават ли реда?

Повече ми прилича на рожден ден.

Крузо хвърли поглед по коридора.

Там се бе струпало стадо бизони, разсърдени на Съдбата, готови да отидат на заколение.

— Е? — попита кондукторът.

— Искам този мъж да бъде изхвърлен от влака! Не виждате ли какво прави? Този номер го има във всяко книжле за фокуси!

Кондукторът се наведе напред, за да усети дъха на Крузо.

— Вие познавате ли този комарджия, господине? Някой от другите да ви е приятел?

— Не, аз... — Крузо се задъха и млъкна. — Боже мой, едва сега разбирам. — Той зяпна безизразното лице на мъжа.

— Вие... — Но не успя да продължи.

„Вие сте комбина — помисли си Крузо. — И на последната гара си разделяте плячката!“

— Момент — рече кондукторът, после извади една черна книжка, наплюнчи пръсти и запрелиства страниците.

— Аха. Вижте всички тези библейско-египетски имена. Мемфис, Тенеси, Кайро, Илинойс...? Да! И още един точно пред нас. Вавилон.

— Където ще изхвърлите онзи мошеник ли?

— Не. Някой друг.

— Няма да го направите — каза Крузо.

— Нима? — попита кондукторът.

Крузо се завъртя и се отдалечи.

— Проклет идиот, тъпанар такъв — измърмори той. — Що не си държиш скапаната уста затворена!

— Готови, господа — викаше коварният комарджия. — Залагането свърши. Хопа! О, не! Недоученият ученик пак е тук!

„Божичко, по дяволите, мътните го взели“ — зароптаха всички.

— Ти за какъв се мислиш? — избухна Крузо.

— Радвам се, че ме питаш. — Мъжът се облегна назад и остави вълчата глутница да зяпа картите. — Можеш ли да се сетиш къде ще отида утре?

— В Южна Америка — отвърна Крузо, — да подкрепиш някой диктатор.

— Не е зле — кимна картоиграчът. — Продължавай.

— Или пътуваш за някоя европейска държавица, в която местните оставят вожда си да изсмуква финансите им в швейцарска банка.

— Това момче било поет! Ето, тук имам писмо от Кастро. — Мъжът постави ръка на сърцето си. — А също от Ботелеза и от Мандела в Южна Африка. Кое си избираш? Добре. — Той погледна към фучащата буря зад прозореца. — Избери си който и да е джоб — ляв, десен, вътрешен или външен.

— Десния — каза Крузо.

Картоиграчът бръкна в десния джоб на палтото си, извади нова колода и я хвърли на бара.

— Отвори я. Точно така. Сега я размеси и сечи. Да виждаш нещо нередно?

— Ами...

— Дай ми я. Следващото раздаване ще е от колодата, която самият ти избра.

Крузо поклати глава.

— Номерът не е в това. А в начина, по който оставяш и обръщаш картите. Можеш да го направиш с всякаква колода.

— Избирай!

Крузо избра две десетки и дама купа.

— Добре! — Картоиграчът събра трите карти една върху друга.
— Къде е дамата?

— По средата.

Мъжът я обърна и се усмихна.

— Хей, ти си бил много добър.

— Ти си още по-добър. Тъкмо това е проблемът.

— Виждаш ли тази купчина десетачки? Това са залозите на тези господа. Вече прекъсваш играта прекалено дълго. Ще залагаш ли, или само ще кибичиш?

— Няма да залагам.

— Добре. Край на залагането! Ето я. Имаше дама, няма дама. Изчезна! Къде е? Готови ли сте да си рискувате паричките, господа? Искате ли да се откажете?

Яростен ропот.

— Участваме — каза някой.

— Не! — отвърна Крузо.

Десетина проклетия разтърсиха въздуха.

— Съзнаваш ли — с убийствено спокоен глас попита картоиграчът, — че заради твоята намеса тези господа могат да изгубят всичко, умнико?

— Не — възрази Крузо. — Не е заради моята намеса. Ти размесваш картите със собствените си ръце.

Какви подигравки. Какво освиркване.

— Давай! Боже мой, давай!

— Добре. — Все още отпуснал чистите си пръсти върху трите карти, мъжът погледна към бурята зад прозореца. — Ти развали всичко. Заради теб изборът им е обречен. Ти и само ти се намеси, за да развалиш атмосферата, аурата, която обгръща тази игра. Когато обърна картата, моите приятели могат да те изхвърлят от влака.

— Няма да го направят — отвърна Крузо.

Картата бе обърната.

Влакът потегли с рев сред проливен дъжд и мълнии. Точно преди вратата на вагона да се затръшне, комарджията измъкна колода карти от серния въздух и ги хвърли. Те полетяха като ято кървави гълъби и се посипаха по гърдите и лицето на Крузо.

Вагон-ресторантът отмина с тракане. През прозорците зяпаха десетина разярени лица с яростни очи. По стъклата удряха юмруци.

Куфарът му престана да се търкаля.

Влакът изчезна в далечината.

Той дълго чака, после бавно се наведе и започна да събира петдесет и двете карти. Една по една. Една по една.

Дама купа. Още една дама. Още една дама купа. И още една.

Дама...

Дама.

Светкавица разцепи небето. Дори да го беше ударила, Крузо изобщо нямаше да забележи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.